

kontraherende stater frit, om de vil acceptere elektroskopiske certifikater. Bestemmelsen i Bunkerskonventionen giver ikke kontraherende stater mulighed for at nægte at godkende papircertifikater, der i øvrigt opfylder konventionens krav.

Spørgsmålet om betaling for udstedelse af certifikater blev drøftet i udvalget, men der var ikke flertal for at indsætte en hjemmel til at kræve betaling for udstedelse af certifikater. [Sølovsudvalget foreslog ingen bestemmelse om gebyr for udstedelse af certifikater. Om den foreslåede gebyrbestemmelse i stk. 7, henvises til de indledende bemærkninger til pkt. 29.]

Til § 220

Efter denne bestemmelse kan Søfartsstyrelsen eller andre myndigheder, som af økonomi- og erhvervsministeren er bemyndiget hertil, nægte et skib, som ikke er udstyret med den i § 219 påbudte forsikring eller garanti eller det påbudte certifikat, adgang til eller forbyde det at forlade dansk havn eller andet laste- og lossested i Danmark eller på den danske kontinental-sokkel eller påbyde, at det bliver losset eller forhalet samt foretage sig, hvad der skønnes nødvendigt for at forhindre HNS-skade. Kontrollen kan finde sted i forbindelse med almindelige havnestatssyn, og hvor det i øvrigt skønnes nødvendigt.

Til § 221

Stk. 1 giver skadelidte adgang til at rejse krav direkte mod forsikringsgiveren eller den, der har stillet sikkerhed for den registrerede ejers erstatningsansvar. Bestemmelsen gengiver HNS-konventionens artikel 12, stk. 8. En sådan adgang til direkte at rette et krav mod forsikreren kendes fra 1992-ansvarskonventionen og bestemmelsen svarer til § 200, stk. 1, i kapitel 10. Uanset at den registrerede ejer har mistet sin begrænsningsret, vil forsikringsgiveren kunne påberåbe sig bestemmelserne om ansvarsbegrænsning i medfør af § 215. Forsikringsgiverens ansvar kan ikke overstige det til enhver tid gældende maksimum i § 215, hvilket betyder, at de indskrænkninger i den registrerede ejers begrænsningsret vedrørende renter og sagsomkostninger i medfør af § 215, stk. 1, 4. pkt. ikke gælder for forsikringsgiveren. Dog er det Sølovsudvalgets opfattelse, at en forsikrer i tilfælde, hvor hovedkravet overstiger ansvarsgrænsen, i tillæg til begrænsningsbeløbet er pligtig at betale renter og sagsomkostninger fra indledningen af et eventuelt berettiget sagsanlæg, men at renter, der påløber indtil sagen anlægges, ikke som udgangspunkt kan afkræves forsikreren. Forsikreren kan endvidere påberåbe sig samme ansvarsfritagelsesgrunde som den registrerede ejer kunne have gjort gældende.

HNS-konventionens artikel 12, stk. 8, nævner dog, at fritagelsesgrunde, der er begrundet i den registrerede ejers konkurs eller likvidation, ikke skal kunne gøres gældende af forsikringsgiveren. Da den registrerede ejers fritagelsesgrunde udtømmende er opregnet i § 213, og da konkurs ikke er en fritagelsesgrund efter de almindelige erstatningsretlige principper her i landet, har man fundet det overflødigt at medtage dette. Forsikringsgiveren kan ikke overfor skadelidte gøre særlige ansvarsfritagelsesklausuler i forsikringsaftalen gældende bortset fra tilfælde, hvor den registrerede ejer forsætligt har forårsaget skaden. Dette betyder eksempelvis, at en forsikrer ikke over for skadelidte kan anføre, at præmien ikke var betalt, eller den i P&I forsikringer almindelige klausul om "pay to be paid". HNS-konventionens artikel 12, stk. 8, anfører endvidere i sidste punktum, at forsikringsgiveren har ret til at adcitere ejeren. En udtrykkelig bestemmelse om forsikringsgiverens ret til at adcitere ejeren findes i sølovens § 200, stk. 1, sidste pkt. Sølovsudvalget har imidlertid fundet, at en sådan bestemmelse er overflødig, da forsikringsgiveren efter de almindelige regler i retsplejeloven udstyres med denne ret. De i retsplejelovens § 250, stk. 2, opstillede betingelser for ad citation vil efter udvalgets opfattelse altid være opfyldt i den omhandlede situation, da såvel ejeren som forsikringsgiveren er underlagt værnetingsbestemmelsen i § 224, og krav rejst i medfør af kapitlets regler altid vil have den nødvendige sammenhæng.

Stk. 2 giver i overensstemmelse med HNS-konventionens artikel 9, stk. 11, forsikringsgiveren ret til at oprette en begrænsningsfond i medfør af § 217 med samme virkning, som hvis den var oprettet af ejeren selv, uanset om skaden skyldes ejerens egen fejl eller forsømmelse. I de tilfælde, hvor ejeren hæfter uden begrænsning, kan skadelidte holde sig til denne form for krav, som ikke dækkes af fonden.

Til § 222

Formålet med reglerne om HNS-fonden i HNS-konventionen er at udbetale erstatning for HNS-skader i medlemsstaterne i tillæg til den erstatning, skadelidte kan få i kraft af reglerne om ejerens ansvar, når der ikke er opnået fuld erstatning. I lighed med metoden for inkorporering af reglerne om Den internationale fond for erstatning for skader ved Olieforurening i sølovens kapitel 10, foreslår udvalget, at reglerne om HNS-fonden ikke indarbejdes i søloven, men sættes i kraft i Danmark ved, at økonomi- og erhvervsministeren foranlediger, at HNS-konventionen bekendtgøres i dens engelske originaltekst samt i dansk oversættelse. En bestemmelse herom er indsat i *stk. 1*. Visse af HNS-konventionens bestemmelser om